CARIERA SPORTIVA A POPULARULUI CONSTANȚEAN VASILE PETRU

Pentru prima oară căpitan de echipă.- Mi s'au furat hainele... - La Sportul Studențesc. - Primul match internațional la Constanța. - Rezervă în echipa națională

Puțini sunt aceia care să nu fi auzit de Vasile Petru, cel mai bun dintre toți jucătorii pe care i-a avut Constanța. Toată activitatea lui sportivă și-a manifestat-o la început în București la „Val Vârtej" și „Sportul Studențesc„, iar mai târziu la Constanța a jucat la „Victoria", deținătoarea campionatului local timp de 13 ani consecutivi.

De mic copil a îndrăgit foot-ballul, l-a practicat și când a avut 12—13 ani, bucureștenii i-au aflat calitățile și l-au adus în mijlocul lor, unde a stat aproape doi ani.

Iată deci, viața lui Vasile Petru, legată de două centre sportive destul de însemnate.

Într'una din zile m'am dus la locuința sa din str. Costache Negri și l-am rugat să-mi povestească viața sa sportivă. A oftat și cu glas pierdut mi-a răspuns:

— «Mi-e foarte greu să răscolesc amintiri atât de scumpe, clipe pe care le-am trăit, în care m'am simțit atât de fericit și pe care nu le voi mai întâlni niciodată. Și regretul meu este și mai mare pentru faptul că am fost nevoit să abandonez foot-ballul, la o vârstă când încă aș mai fi putut juca».

Legitimat la «Val-Vârtej»

«Am căutat să mă întâlnesc cu

Echipa «Victoria» în 1931

— Ce etate aveai când ai început să practici acest sport?

— «Foot-ballul l'am cunoscut prin clasele primare. Părinții mei mă trimeteau la școală, iar eu în loc să-mi văd de carte, fugeam la maidan unde întâlneam pe ceilalți tovarăși și jucam până seara. Mort de foame și de oboseală, cu hainele rupte, cu genuchii sgâriați și plini de sânge, mă întorceam acasă unde știam ce mă așteaptă.

Pentru prima oara capitan de echipă

«Când eram prin clasa IV-a primară, am format o echipă cu băeții din mahalaua mea și i-am pus numele «Tomis». Mi-aduc aminte că toate celelalte echipe de talia noastră bineînțeles, ne știau de frică.

«A venit apoi războiul și atunci a trebuit să ne despărțim.

Prin anul 1920 am format din nou vechiul «Tomis» la care am jucat până în 1922.

În acest an se dăduse o cupă anume «Radu Silezia» la care era invitată și echipa mea «Tomis». Înainte de începerea matchurilor, Victoriștii care îmi cunoșteau calitățile mele îmi fac următoarea propunere:

— «Puștiule», — căci așa mă botezaseră ăi mai mari, — nouă ne lipsește interul dreapta. Nu vrei să joci la noi?»

«N'am mai așteptat să-mi zică a doua oară și am primit imediat. Dorința mea de a juca la „Victoria", club pe care nici eu nu-mi dau seama dece-l simpatizam așa de mult, se împlinise.

«Cine mai era ca mine acum! «Puștiul» juca la Victoria!..

Debutul

„Cupa se juca miuță. Înaintarea «Victoriei» era formată din Vidi Niculescu stânga, Trandabur în centru și eu pe dreapta.

«Sorții ne dăduseră ca adversar «Tricolorul» întărită cu bucureștenii Beaudè, Schall, Tiky Deleanu. Am avut atunci o zi extraordinară și nu vedeam atunci în fața mea decât o singură poartă. Parcă văd și acum o minge ce venea pe sus și pe care dintr'o poziție extrem de dificilă, am stopat-o admirabil încât toți spectatorii rămaseră uimiți.

La match asistase și Nea Burlacu, cum îi ziceam noi, un vietorist care ținea foarte mult la mine. A venit și m'a felicitat spunându-mi:

— «Ai să ajungi un mare footballist!»

Selecționat pentru reprezentativa Constanței

«A doua zi după matchul cu Tricolorul, am fost selecționat în reprezentativa Constanței, care trebuia să joace cu cea a Bucureștilor. Am jucat și atunci destul de bine și am marcat goalul de onoare, căci oaspeții ne învinseseră cu 2—1.

«Nea Burlacu era încântat. Voia cu orice preț să mă lanseze. Imediat pleacă la București și pune în curent pe „Sportul Studențesc' că are la Constanța un jucător teribil. Era vorba despre mine. Bucureștenii primesc și plec pentru prima oară într'un oraș despre care auzisem vorbindu-se multe.

Legitimat la «Val-Vârtej»

«Am căutat să mă întâlnesc cu ceilalți constănțeni care jucau la «Val-Vârtej». Printre aceștia erau Boby Zamfirescu, Țică Burlan, Trandabur și Niky Bârzan. Am fost recomandat de colegii mei și imediat am jucat la „Val-Vârtej' un match de antrenament cu „Generala" pe care am învins-o cu un scor categoric. Cu toate că eu veniseem pentru „Sportul", totuși am semnat pentru „Val-Vârtej" unde jucam împreună cu colegii mei din Constanța.

Cel mai greu match l-am susținut contra echipei „Romcomit' care ne bătuse cu 3—0. În ultimele minute fac un efort și reușesc să marchez goalul de onoare, un goal de toată frumusețea.

«Victoria» la București

«Altă dată Val-Vârtej a dat o cupă pe arena „Ciocanu" și invitase și „Victoria' din Constanța.

«Uitasem să spun că tot timpul cât am jucat la „Val-Vârtej" eu locuiam la Constanța și numai când aveau matchuri de jucat, atunci mă chemau.

«Așa dar când «Victoria» a fost invitată la București, am plecat și eu formând o caravană de vreo 30 de provinciali deoarece constănțenii mergeau cu două echipe.

«Ajunși la București cei 30 de provinciali se uitau ca vițelul la poarta nouă; era prima lor vizită în Capitala țării. Par'că-l văd pe Tascu Tovar, cel mai hazliu dintre toți, cum se desprinde din grup și cumpără un pepene pe care-l sparge isbindu-l de statuia din fața Gării de Nord. Ne împarte la fiecare și ne urcăm cu coșile de pepene în tramvai.

Mi s'au furat hainele

«Ne ducem direct la teren și ne desbrăcăm care pe unde putem. Victoriștii îmi propun să joc la ei și primesc. Încep matchurile și jucăm de dimineață până aproape pe la orele 5. În semi-finală ajung cele două echipe ale «Victoriei» iar în finală căzuse «Romcomit». În sfârșit constănțenii și-alcătuesc următoarea formație: Sibiceanu, Nelu Roșculeț, Cota, Niky Bârzan, Boby Zamfirescu, Vasile Petru și Vidi Niculescu. Dela „Roncomit" îmi amintesc pe Lipiter, Pipirigeanu, Semitendi, Moreti și Melchior. Noi ne prezentăm într un hal făr'de hal: murdari, plini de praf, rupți de oboseală, deoarece jucasem toată ziua. Bucureștenii erau curați, îmbrăcați în pijamale, cu părul frezat lucind în bătaia soarelui arzător de Iunie.

Începe matchul și «Romcomit» învinge „Victoria' cu 2—0 câștigând tot odată cupa.

Erau orele 5. «Val-Vârtej» avea cu Macabi Pentrucă nu aveau jucători deajuns, vreo nouă constănțeni printre care și eu intrăm în formația «Val Vârtejului» și reușim să învingem «Macabi» cu 2—1 ambele goaluri fiind marcate de mine.

Această zi a însemnat o pasiune de glorie pentru sportul constănțean care reușește pentru prima oară să se facă cunoscut în capitala țării.

«Când să mă îmbrac, hainele mele noi nouțe, nu erau nicăeri! Mi se furaseră de necaz că le marcasem două goaluri. Fănică Nanu, care ținea foarte mult la mine, mi-a făcut rost de un costum de haine și numai așa am scăpat de a pleca îmbrăcat cu chilotii la masă.

Un nou club bucureștean: «Sportul Studențesc»

«În seara acelei zile, atât de strălucită pentru mine, sunt îmbrățișat de Nicky Bârzan și Boby Zamfirescu care îmi spun:

— «Puștiule» astăzi este o zi mare pentru noi toți: se înființează un club nou «Sportul Studențesc» și toți coustănțenii dela «Val-Vârtej» ne înscriem la noua echipă. Vino și tu cu noi!

«Am stat pe gânduri; nu știam ce să fac: să-mi urmez colegii, sau să rămân în mijlocul celor dela «Val-Vârtej» cu care mă împrietenisem așa de mult.

«În urma insistențelor depuse de Boby Zamfirescu, Fănică Nanu și Luchide m'am hotărît să semnez pentru «Sportul Studențesc» și în acest sens am plecat împreună la Emil Mehedinți acasă, cel ce pusese bazele noului club.

*

«Prin anul 1922 adică după doi ani, timpul pe care l-am petrecut la București, m'am întors la Constanța.

Primul match internațional la Constanța

«Era prin toamna anului 1923, Nicu Gaya, unul dintre conducătorii clubului «Victoria» semnează un angajament cu «Vladislav» din Varna. Preparativele încep cu o săptămână înainte. În frunte cu d. Dan Alecu, unul dintre inițiatorii footballului, care o parte din viață și-a închinat-o acestui sport și căruia toți sportmenii din Constanța sunt datori să-i păstreze o adâncă recunoștință, am curățit terenul, l-am nivelat și l-am trasat.

«Era Sâmbătă seara. Aproape toată săptămâna plouase. Ne-am adunat cu toții în colțul nostru de stradă, loc unde ne întruneam și țineam ședințe. Ne uitam spre cerul înnourat și posomorit, rugându-ne la D-zeu să ne dea o zi cu soare. La miezul nopții, în frunte cu d. Dan Alecu pornim să lipim afișele care anunțau matchul de a doua zi. Mi-amintesc cum d. Dan mă lua în

Petru Vasile

brațe și cu lipeam afișul cât mai sus pentru a se vedea mai bine și pentru ca nu cumva să fie rupt de cineva. Am terminat cu aceasta spre ziuă. O zi de toamnă admirabilă cu un cer albastru ca sineala.

După masă la orele 4 începea matchul. Pentrucă terenul nu era împrejmuit cu nici un fel de gard, trebuia ca tot noi să ținem piept și să nu dăm voe decât cu bilete. În sfârșit ultimul efort l-am făcut la match și într adevăr bulgarii ne-au bătut însă cu mare greutate. Munca noastră însă a fost răsplătită destul de frumos și publicul care a asistat pentru prima oară în orașul nostru la un match internațional, ne-a dat concursul. Rețeta matchului a fost de 45000 lei.

Cu «Victoria» la Varna

«Contractul cu «Vladislav» era încheiat în așa fel ca și «Victoria» la rândul ei să întoarcă vizita oaspeților.

Întărim echipa cu Ursuleac, Zemba și Pothorschi de la «Dragoș-Vodă» din Cernăuți și pentru prima oară un club constănțean trece granițele țării. Ajunși la Varna ni se face o primire entuziastă și suntem găzduiți la London cel mai luxos hotel deacolo.

Primul match l-am susținut contra echipei «Vladislav», care ne-a învins cu 2—0, după ce portarul nostru Costea Mihai, cel mai bun om din 22, fusese scos de două ori de pe teren.

A doua zi jucăm cu «Ticia» din Varna. Prezentăm pe teren o formație destul de slabă deoarece majoritatea jucătorilor fusese pusi în indisponibilitate, fiind răniți în matchul din ajun. Așa se explică scorul dezastruos de 10—1, cu care am fost învinși.

Rezervă în echipa națională și selecționat în reprezentativa Capitalei

În anul 1926 când s'a încercat prima echipă națională, primesc dela d. Luchide o telegramă să mă duc imediat la București. Acolo mi se spune că sunt selecționat pentru echipa națională, care trebuia să joace la Belgrad contra Jugoslaviei, însă acestei deciziuni se opun jucătorii din București, care nu admit ca în echipa națională să joace vreun provincial.

În fine sunt luat la Belgrad ca rezervă, iar a doua zi, am jucat în reprezentativa Bucureștilor care întâlnea pe cea a Belgradului. Am jucat fundaș dreptă și am făcut o partidă admirabilă. Aceasta nu o spun numai eu, ci toate gazetele au vorbit la timp consacrându-mi coloane întregi. Mi-aduc aminte că după match am fost felicitat de d. Pasici, ministrul Jugoslaviei de atunci.

În urma acestui match bucureștenii începuseră să mă agreieze printre care mi-amintesc de Ilie Subășanu, Ligner, Artur Vogel

Cea mai tristă amintire din viața mea

«Imi vine în minte unul din episoadele cele mai tragice din viața mea, de nenorocirea suferită de iubitul meu coleg Titi Florescu.

Reprezentativa Constanței jucase la Călărași cu reprezentativa de acolo în cadrul cupei Provinciei și am reușit să câștigăm matchul la mare luptă după trei prelungiri cu 3—2. Fiind conduși de d. Răducanu președintele districtului Constanța și căpitan Condeescu am plecat din Călărași să ne înapoiem spre Constanța.

»În vagonul pe care-l ocupam noi era o veselie de nedescris. Unii cântau, alții jucau cărți iar alții fumau. Fumul dela țigare făcuse atmosfera grea de respirat.

Titi Florescu pe atunci de 18 ani, elev în clasa VII de liceu, simțindu-se rău a eșit pe platforma vagonului pentru ca să se răcorească.

«Ce s'a mai petrecut apoi nu știu. Imi amintesc doar atât că la Ciulnița ne-am trezit fără el. Un fior ne-a cuprins pe toți. Presimțeam că Titi Florescu este victima unei nenorociri. Eu n'am mai așteptat mult și împreună cu Dragon pornim în miezul nopții, dealungul liniei ferate ce duce spre Călărași. Era o noapte întunecoasă. La un moment dat fulgere luminoase au început să brăzdeze cerul, tunetele se auzeau din ce în ce mai tare și ploaia se porni. Eu și Dragon obosiți cum, eram, mergeam mereu înainte fără a descoperi nimic. Deodată apare în fața noastră o umbră, pe care nu o putem deslușì decât atunci când se apropie de noi. Eram gata să strig: «Țiți»! dar am observat că era o femee. O întrebăm dacă nu cumva a zărit vreun băiat pe linie călcat de tren.

Ne răspunde că în apropiere de gara Fălcoianu s'a găsit într'adevăr un băiat mutilat oribil de tren. Eu nu mai puteam, eram să cad jos de durere. Sprijinit de Dragon am mers înainte și când se lumina de ziuă am ajuns la gara Fălcoianu. La vreo sută de metri depărtare un grup de oameni se uitau la un morman de pae. Ne apropiem și noi și ce vedem? Bietul Titi gemând de durere, într'un lac de sânge și printre suspine spunând că îi e frig, era acoperit cu pae de către țăranii care dăduseră peste el.

«L'am învelit cu hainele noastre și la primul tren l-am suit într'unul din vagoane pentru a-l duce la spital la Călărași.

«La un moment dat Titi a închis ochii, s'a îngălbenit la față și-a rămas în nemișcare. Am început să plâng ca un copil, deoarece pierdeam unul din cei buni colegi ai mei. Il cunoșteam de mic și tot eu îl învățasem să joace football. Deodată scoate un geamăt puternic oftând adânc:

— «Ah! nu mai pot!» I-am dat toate îngrijirile necesare, am veghiat la căpătâiul lui tot timpul cât a stat la spitalul din Călărași. Trei zile și trei nopți n'am închis ochii! Totuși îmi pare bine, că așa infirm cum este astăzi, sunt mulțumit că a putut scăpa cu viață.

Ce sporturi ați mai practicat?

— «Când eram la «Sportul Studențesc» îmi plăcea mult rugby și chiar am jucat câteva matchuri. Nu strălucită; am câștigat cupa de watterpollo «Regina Maria».

— «De ce ai abandonat footballul?»

— «Sportul acesta mi-a fost drag de mic copil și de aceea aș fi jucat mai toată viața mea. Intro timp însă a survenit un accident, de pe urma căruia, am fost nevoit să mă las de sport. Aceasta s'a întâmplat în anul 1932 la un match cu «Elpis», ultima partidă din cariera mea sportivă. Arbitru era d. Ștefan Buiuc, care nu prea a arbitrat destul de corect așa că matchul începuse să degenereze. Eram într'o acțiune personală și depășisem apărarea adversă pregătindu-mă doar să shotez în poartă. Deodată am simțit o lovitură pe la spate chiar în genuchiu. Imediat nu am simțit că mă doare. După match însă n'am mai putut nici să merg. Am făcut apă în genuchi și medicii mi-au spus că dacă voi mai încerca să joc, va trebui să-mi tae piciorul».

*

Astfel și-a încheiat cariera sa sportivă popularul jucător Vasile Petru.

Actualmente este cel mai bun arbitru constănțean și cu toate acestea este arbitru numai de district.

AUREL ILIESCU

*

Citiți în numărul de Marți 26 Februarie o dare de seamă completă asupra footballului constănțean.

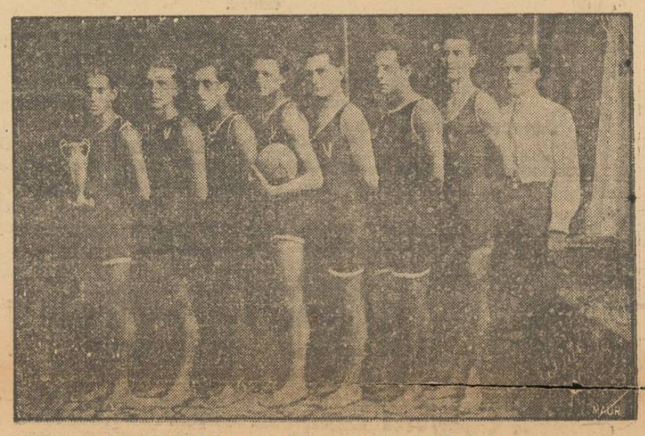

Jucători de water-polo la «Victoria»

In echipa Sportului Studențesc

ATLETISM

Cele mai bune performanțe ale atleți smului mondial în anul 1934

—xox—

Continuând publicarea celor mai bune performanțe ale anului 1934 ne vom ocupa astăzi de cursele de 110 m. garduri; 400 m. garduri și stafete 4x100 m. și 4x400 m.

110 metri garduri

1. Percy Beard (USA)	14 sec. 2
2. Allen (USA)	14 sec. 4
Kovacs (Ungaria)	14 sec. 4
4. Moore (USA)	14 sec. 5
Kitzpatrick (USA)	14 sec. 5
Klopstock (USA)	14 sec. 5
Fischer (USA)	14 sec. 5
8. Hood (USA)	14 sec. 6
9. Valle (Italia)	14 sec. 7
Finlay (Anglia)	14 sec. 7
11. Mandikos (Grecia)	14 sec. 8
Sjostedt (Finlanda)	14 sec. 8
Musakami (Japonia)	14 sec. 8
14. Wegner (Germania)	14 sec. 9
Albrechtsen (Norvegia)	14 sec. 9
Petterson S. (Suedia)	14 sec. 9
Lidman (Suedia)	14 sec. 9
Kaan (Olanda	14 sec. 9
Scheidrup (Norvegia)	14 sec. 9
20. P. Bernard (Franța)	15 sec. 0
Bunatovic (Jugoslavia)	15 sec. 0
Lectner (Austria)	15 sec. 0
Phelan (Irlanda)	15 sec. 0
Langmayer (Austria)	15 sec. 0
Welcher (Germania)	15 sec. 0
26. Caldana (Italia)	15 sec. 1
Lienau (Suedia)	15 sec. 1
Schwerthelm (Germania)	15 sec. 1
29. Stanwod (Anglia)	15 sec. 2
30. Javor (Ungaria)	15 sec. 3

400 metri garduri

1. Hardin Glen (USA)	50 sec. 6
2. Scheele (Germania)	53 sec. 2
3. Mandikas (Grecia)	53 sec. 4
4. Jarvinen A. (Finlanda)	53 sec. 7
5. Albrechtsen (Norvegia)	54 sec. 0
Nottbrock (Germania)	54 sec. 0
7. Facelli (Italia)	54 sec. 2
8. Markussen (Norvegia)	54 sec. 6
9. Iscikihara (Japonia)	55 sec. 0
Hunter (Anglia)	55 sec. 0
Hejias (Ungaria)	55 sec. 0
12. Hanke (Norvegia)	55 sec. 1
13. Dahlgren (Suedia)	55 sec. 2
Wegner (Germania)	55 sec. 2
Kovacs (Ungaria)	55 sec. 2
16. Lundgren (Suedia)	55 sec. 4
17. Leitner (Austria)	55 sec. 6
Kopp (Germania)	55 sec. 6
19. Petterson (Suedia)	55 sec. 8
Lindahl (Suedia)	55 sec. 8
Nora (Finlanda)	55 sec. 8
Nybom (Finlanda)	55 sec. 8
23. Wallace (Irlanda)	56 sec. 0
24. Oreskong (Suedia)	56 sec. 3
25. Pointurier (Franța)	56 sec. 6

Stafeta 4x100 metri

1. Germania	41 sec. 0
2. Ungaria	41 sec. 2
3. U. S. A.	41 sec. 3
4. Olanda	41 sec. 6
5. Italia	42 sec. 0
6. Franța	42 sec. 2
7. Anglia	42 sec. 7
8. Elveția	43 sec. 0
9. Norvegia	43 sec. 1
10. Suedia	43 sec. 2
11. Finlanda	43 sec. 5
12. Belgia	43 sec. 6
Grecia	43 sec. 6
14. Danemarca	43 sec. 8
15. Rusia	44 sec. 0

Stafeta 4x400 metri

1. Germania	3 min. 14 sec. 1
2. Franța	3 min. 15 sec. 6
3. Suedia	3 min. 16 sec. 3
4. U. S. A.	3 min. 16 sec. 8
5. Italia	3 min. 19 sec. 0
6. Ungaria	3 min. 22 sec. 8
7. Elveția	3 min. 23 sec. 8
8. Finlanda	3 min. 24 sec. 5
9. Olanda	3 min. 25 sec. 0
10. Danemarca	3 min. 27 sec. 2
11. Belgia	3 min. 28 sec. 6

Institutul de arte grafice «Eminescu» S. A. str. Anghel Saligny, No. 2, București.